

OBMAMIĆ (1) *vb pf*

3 sg m con by obmamił.

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Oszukać, zwieść, wprowadzić w błąd; przen:

Wyrażenie: »obmamić język« : *szatan [...] zawnždy fie o to itara [...] aby zátkał vfzy káždemu tákowemu/ aby nic nie słuchály áni rozumiály o Bołtwie Páná tego/ [...] á potym tež aby obmamił ięzyk iego/ iżby nie wyflawiał możności á dziwow Páná łwego* *RejPos* 212v.

Formacje współrdzenne cf MAMIĆ.

Cf **OBMAMIENIE, OBMAMIONY, OMAMIĆ**

MC